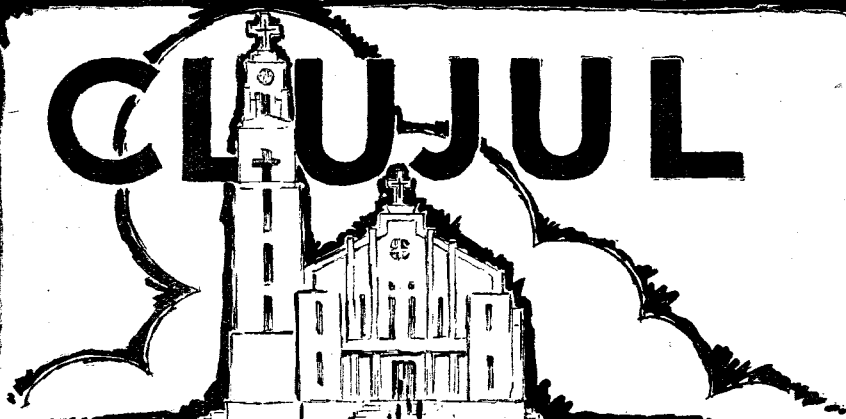

CLUJUL

CREȘTIN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cuprinsul

SEPTIMIU POPA : Floriile.

I. AGÂRBICEANU : Osânda lăuntrică
și Osânda lumii.

EUGENIA MUREȘANU : Pocăința.

AURORA BÂRLEA : La denii.

ALEXANDRU ACIU : In Vinerea
Mare.

Sf. Alfons: Cu moartea se sfârșește totul.

Primele stihuri din Canonul dela Pro-
hodul Domnului Isus Hristos.

CORNEA

Floriile

Sărbătoarea intrării în Ierusalim a Domnului nostru Isus Hristos se numește Dumineca Floriilor, pentru-că în această vreme câmpul începe a se împodobi cu florile primăverii. Frumusețea și mirosul florilor înveselesc sufletul omului și îl îndeamnă să aducă laudă și mulțămită celui ce împodobeste câmpul cu flori și cu verdeață.

Ori-cât sunt de frumoase florile, vine o vreme, când se ofilesc. Așa sunt și bucuriile pământului, unele de-o clipă numai, altele de-o zi de două, ori chiar de mai multe, toate însă fără osebite, sunt trecătoare. O bucurie trecătoare a fost și intrarea în Ierusalim a Domnului nostru Isus Hristos, după care a urmat jalea patimilor și răstignirea pe Cruce.

Cu o săptămână înainte de sărbătoarea Paștilor jidovești, El și-a făcut intrarea în sfânta cetate, ca să ia parte la sărbătoare, cum făcea în tot anul.

A fost primit ca un adevărat împărat, încă la poarta Ierusalimului. Întreg poporul și-a așternut vestmintele pe cale și purtând ramuri de măslin în mâini a strigat: Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israil! Dușmanii lui Isus, cari până atunci îi făcură mult rău, întru această zi au trebuit să amuțească cu desăvârșire. Zadarnic umblau dela om la om, îndemnând pe toți să tacă, sub cuvânt, că acela, pe care ei îl preamăresc, ar fi un înșelător, mulțimea însuflețită striga înainte: Osana, Osana! Isus însuși spunea fariseilor, cari l-au rugat în sfârșit chiar pe El să oprească strigările mulțimii, că dacă ar tăcea oamenii, ar căpăta glas pietrile ca să strige și să preamărească pe acela care vine întru numele Domnului. N'a voit să oprească strigătele de bucurie ale oamenilor, pentru-

că El a fost într'adevăr împăratul cel făgăduit de Dumnezeu prin glasul proorocilor, cel așteptat de lumea întreagă, ca să-i arate cărările mântuirii. Dușmanilor le-a dat un scurt prilej de-a vedea cu ochii, cum a preamărit Tatăl numele Lui înaintea oamenilor și cum adevărul își face drum, orice piedici i-s'ar pune.

Dar Isus n'a fost un împărat ca alți împărați ai lumii acesteia. De repetite ori a mărturisit El, că împărăția Lui nu este din lumea aceasta. El a fost un împărat al păcii, cum spunea cu vre-o nouă sute de ani înainte proorocul Isaia; a fost un părinte al tuturor veacurilor. El n'a luptat cu arme ucigătoare și nimicitoare de viață, ci cu arma cuvântului dreptății, care ucide ce e drept ceeace este rău în om, dar îl aduce la adevărata viață. De aceea El nu și-a făcut intrarea în Ierusalim pe un cal sprinten. ca alți împărați ce se întorc biruitori din războiu, nici pe un cal ce mănâncă jeratec, ca Feți-frumoșii din povești. El a venit călare pe mănzul azinei. Privirile dulci, ce le arunca mulțimei și chiar și dușmanilor amestecați între mulțime erau cele din urmă semne de chemare către drumul ce duce la adevărata viață.

Oamenii purtau în mâni ramuri de măsline. Ramurile de măsline erau semnele biruinții și ale păcii și au însemnat biruința aducătoare de pace a lui Isus asupra sufletelor omenești.

De aceea și noi creștinii zilelor de-acum, întru această zi purtăm în mâni ramuri de comuri de copaci și cântăm Cei-lui-ce a intrat în Ierusalim: O-sana! El e singurul Împărat, a cărui biruință se înnoiește mereu și a cărui împărăție nu are sfârșit. Toate împărățiile, cari erau pe vremea Lui, au pierit și multe altele de-atunci încă, singur împărăția Lui stă neclintită; mai neclintită ca o stâncă. Inimilor noastre și acum El le este adevărat împărat. Adevărata pace și acum numai așa o avem, dacă cuvintele Lui au biruit în sufletul nostru.

Ca și atunci, e o bucurie numai de-o zi sărbătoarea Floriilor. Se începe apoi săptămâna patimilor, când sufletele noastre îndurerate se cutremură, aducându-și aminte de suferințele ce a trebuit să le îndure cel mai nevinovat între oameni. Dar noi știm, că după moarte urmează învierea, strălucita înviere, care a dovedit, că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Bucuria zilei de azi e începutul bucuriei ce vom avea peste o săptămână, când

vom premări pe cel ce cu a lui dumnezeiască putere a biruit puterea morții.

Creștinul bun nu trebuie să uite însă un lucru. Ramurile de copaci ce le ține în mâini, chiar dacă sunt binecuvântate în biserici, sunt numai un semn din afară al bucuriei sufletești pentru intrarea lui Isus în Ierusalim. Adevărat va fi bucuria noastră atunci, când ne vom împodobi și sufletul cu ramuri și flori. Nu cu ramuri de copaci, nici cu flori ce răsar din pământ. Ramurile de copaci se usucă, iar florile se ofilesc. Sufletul are lipsă de ramurile cari rămân pururea verzi și florile cari nu se ofilesc niciodată. Aceste sunt virtuțile alese, credința, nădejdea și dragostea și faptele cele bune. Dacă ne vom împodobi sufletele cu aceste ramuri și flori, atunci pe lângă toată uriașea depărtare, întru aceasta zi vom fi și noi

la Ierusalim și vom vedea pe Împăratul împăraților intrând în sfânta cetate blând, călare pe mânzul azinei, și împărțind dumnezeiasca Sa binecuvântare în tus-patru părți ale lumii, Mulțimea de oameni, care l-a întâmpinat pe Isus la intrarea în Ierusalim a fost nestatornică. După câteva zile, aceleași glăsuri, cari au strigat astăzi Osana, s'au preschimbat în urlete sălbătice: Răstignește-l, răstignește-l! Noi însă nu vrem să răstignim pe Acela, pe care îl preamărim astăzi. Vrem să-l întâmpinăm ca pe Împăratul sufletelor noastre și să ne facem părtași binecuvântărilor Lui, ca ca apoi, după ce vom plânge pentru durerile ce i-am pricinuit răutatea și nerecunoștința oamenilor, să ne facem vrednici a cânta cântecul de bucurie al luminatei învieri.

SEPTIMIU POPA

Osânda lăuntrică și Osânda lumii

Un om greșit, osândit la temniță pentru trei luni, se plângea amarnic prietenilor săi:

— Aș fi gata să plătesc zece mii de lei să scap de temniță. Cum mă voiu mai arăta printre oameni, cum voiu mai putea avea

stima copiilor, a soției și a semenilor mei, ajungând un pușcăriaș? Nimic nu e mai greu de purtat în viață decât osânda și disprețul oamenilor. N'am știut aceasta până la condamnarea mea la temniță. Dacă aș fi știut pentru toată lumea nu

aș fi făcut lucruri pentru cari să fiu pedepsit.

— Adevărat că eșind din pușcărie nu mai poți fi omul de odată, zise un prieten. Eu grijesc totdeauna să nu ajung în gura lumii, să nu mă vorbească nime de rău. Vreau să rămân în ochii altora un om de omenie. De aceea îmi iau toate măsurile de apărare să nu mă poată prinde nime când fac vr'un rău sunt mulțumit când reușesc așa. Dacă mă tem să fiu descoperit, mai bine stau pe loc și nu fac nici o nedreptate sau călcare de lege.

Al treilea prieten îi ascultă pe amândoi, clătină cu neîncredere din cap, și zise:

— Eu cred că cea mai grea osândă nu e temnița, nici vorbirea de rău a altora, nici împrejurarea că-ți pierzi numele bun. Nici chiar spânzurătoarea nu e cea mai grea osândă. Decât osânda lumii, este alta neasemănat mai grea, E aceea cu care te osândești tu singur. E mustrarea conștiinții tale. Ce folos că după ce faci răul, nu te știe

nime? Să știi tu singur că ești un ticălos, și nu te poți hodi până nu-ți ispășești pedeapsa. Osânda lumii e o binefacere: plătești pentru ce ai greșit, și te mai liniștești. Să luăm pe ucigaș care așa a înfocmit lucrurile încât nime nu-l poate dovedi. Scapă de osânda lumii. Nime nu l-a bănuit pe el. Dar, scăpata el de osândă? Toată viața va fi un nenorocit. Il mustră sufletul și noaptea. Arde, aici pe pământ fiind, în chinurile iadului. Și nu scapă de tortură până nu merge de bună voie și se predă judecătorului.

Osânda cea mai mare e aceea cu care te osândește conștiința ta. Chiar osânda vecinică din iad nu e decât tortură și mustrarea conștiinții tale că n'ai ținut legea Domnului fiind în lume.

Bine e să nu fii osândit nici de lume. E semn că ții legiile ei. Dar neasemănat mai greu e să fi osândit de sufletul tău. E semn că n'ai ținut legea Domnului.

I, AGÂRBICEANU

Pocăința

Era o răscruce de drumuri bătute de călători. Toți treceau pe-aici și plecau mai departe — spre ținta lor — dar rămânea Troița ridicată de cel ce murise de mult. Pe lemnul învechit, se zărea un chip șters, ros de ploaie, la cap cu o tăbliță de lemn, pe care erau săpate patru litere: I. N. R. I.

Treceau călători, treceau săraci, bogați, bătrâni și tineri și toți se opreau la acel sfânt loc, să sărute Troița de lemn, picioarele Celui răstignit, în semn de credință și evlavie...

Cine și de ce înălțase aci, în răscrucea atâtor drumuri, Troița uscată de lemn plouat? Din tăcerea timpurilor se auzia un glas povestitor și răspicat:

Fusese cândva, un bogat, despre care se vorbea că trăiește singur pe-o moșie, dela moartea soției și copiilor lui. Și se'ntreba lumea — de ce nu se mai arată bogatul Ieremia, cel care trăise'n petreceri și tovărășie vieața întregă.

Treceau anii și nimeni nu-l mai vedea.

În sufletul lui Ieremia, însă, se petreceau alte schimbări. Întreaga lui făptură trecea prin stări ciudate și fără lămuriri. Văzuse, deodată în fața cugetului lui, o privește mirată — ca lumina pentru un orb din naștere. El, bogatul Ieremia, necredinciosul, simția că ceva se distruge în el, simția că altceva lua locul celor distruse, că'n el se'mpletește o altă vieață, cu rost, cu pricepere și fără teamă.

Trăia numai pentru Mântuitorul.

Cu Cartea Sfântă pe genunchi — așa cum stă un copil cu abecedarul în mână, privind la început chipurile, omul care nu cunoștea taina, găsea tot înțelesul vieții în ea.

În sufletul lui se înălțase o răscruce de drumuri pe care trebuia s'o concretizeze. Iși amintea Ieremia de întâlnirea de drumuri la care zăbovisse de multe ori. Plecase spre acel loc unde singur, cu truda dragostei lui pentru Fiul Omului,

ridică Troița dătătoare de calm spiritual și trupesc. Pironise pe Troiță, acel trup chinuit, răstignit de jidovi și încoronat cu spinoasa cunună.

Dar vremurile nu mai aminteau că Ieremia e ctitorul Troiței din răscrucea drumurilor călătore. Glasul timpului murise — ca un svon îndepărtat — îngropând în fiecare clipă trecătoare, ultima amintire a pocăitului Ieremia. În sfânta Troiță însă, zăcea împletită și îngropată pocăința unui suflet apostat odată, dar revenit în târziu. Pe lemnul Troiței din ciocnirea drumurilor, se ridicase deodată ca dintr'o apă sfințită și dătătoare de minuni — un trup obosit și chinuit, care totuși chemă necontentit: „*Veniți la mine toți cei obosiți și însărcinați și veți afla odihna sufletelor voastre*”.

Troița lui Ieremia rechema din adâncurile timpului o icoană sublimă și nepieritoare; rechema *isbânda, vieața și lumina vie*; rechema pe Cel ce-a zis: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Vieața, cel ce crede în mine, va fi viu, chiar de va muri*”.

Ce frumoasă era pocăința lui Ieremia! Ca o ploaie pe timp de arsură pământescă. Era parcă o chemare a cerurilor dincolo de orizontul finitului dintr'o lume sfântă și

dumnezeiască. Iar, mai presus de toate, se pocăia *un om!* Împărăția Cerurilor se îmbogățește cu un bogat, care gonise de multe ori pe „Lazăr“ ce murea la ușă, lins de câini și lihnit de foame!

...Stătea Troița singură în mijlocul unei răscruci de dru-

muri. Luna, ca o deplină arătare cerească, descoperia cugetele tuturor cari treceau pe aci. Fața Celui răstignit vorbia ca odinioară depe cruce. De-alături, se auzia un glas pocăitor: „*Pomeneste-mă Doamne, întru Împărăția Cerurilor!*“...

EUGENIA MUREȘANU

Pagina mariană

L a d e n i i

Amurg senin de primăvară... Pe undele de un albastru întineritor al cerului de April, câțiva norași se ciocnesc roșii de mânie...

În văzduh se simte parfum de vioarele, care ne umple sufletul de nădejdi senine... Frunza abia încolțită s'apleacă cu drag privind isvorașul vesel și guraliv în timp ce de după un nor tivit cu aur luna se oglindește șireată în undele lui de cristal.

Din depărtări se desprinde răsunetul lung al clopotelor, care ne cheamă la denii...

Cât farmec ni se strecoară în suflet în acele ceasuri sfinte... Intunericul bisericuții este alungat ca prin minune de mulțimea făcliilor, aprinse de inimi calde. Din unghere se desprind șoapte tainice de pocăință, trezite în fumul de tă-

mâie, iar glasul de argint al cântăreților, străbate înălțimile spre acela care timp de două mii de ani ne este singura nădejde.

Când vânturile suferințelor de tot felul suflă cu putere asupra sufletului nostru, alergăm la inima lui care ne încurajează și mângăie cu atâta duioșie...

Dacă cei dragi nouă, ne tratează cu aceeași dragoste nestrămutată. În jurul lui se învârteste întreagă viața noastră de aceea să profităm de ceasurile pline de farmec a deniilor din postul mare... Rugăciunile ferbinți să ne ridice inima spre El, nădejdea vieții noastre de aici și de dincolo de mormânt...

AURORA BÂRLEA inv.

Cluj, la 12 April. 1937

In Vinerea mare

*Tac clopotele toate în Vinerea cea mare!
Doar toaca mai frământă un glas de înmormântare...
De-ți adâncești vieața, rămâi pe urmă trist
Să plângi, în Ghetsemane cum plânse-odată Crist...
Ai despera să nu crezi divina lui poveste,
C'afară de aceasta și altă lume este,
Curată și eternă, nu ca-și cea de-acum,
Din care tot ce-avuseși-e pulbere și fum...
Indurerat în rugă te 'nalți la Dumnezeu,
Din înălțimi să-ți spună, care-i sfârșitul tău?
Ies oamenii cu 'ncetul la lucrurile lor;
Ii mână mai departe acelaș veșnic dor;
Același luptă mare pentru un scop ascuns,
Pe care încă nimeni deplin nu l'a ajuns ...
O văd deșertăciunea; dar am nădejdi: sunt viu ...
Ori ce va fi ca mâine? Nimic, nimic nu știu ...
Biserica e goală ... luminile se stâng ...
Lăsațimă o cliță — cu Isus să mai plâng!*

Cluj, 1937

ALEXANDRU ACIU

Cu moartea se sfârșește totul

Sfârșitul ! A venit sfârșitul ! E lângă tine ! Iată-l a sosit (Ezechie 7, 6).

I.

Moartea ia totul

Lumea socotește de fericiți numai pe acela cari se bucură de bunurile acestei lumi, de plăcerile, bogățiile și pompele ei. Moartea însă pune capăt la toate aceste bunuri pământești. *Ce este viața voastră? Ea este ca aburul, care puțin se arată și după acela dispare* (Iacob 4,14). Aburii cari se ridică dela pământ, câte odată ridicați în aer și îmbrăcați cu razele luminei soarelui, dau o priveliște frumoasă; însă această priveliște cât timp ține? La o mică adiere de vânt dispare totul. Iată omul mare, plin de falmă, azi incunjurat de prieteni, stimat și temut, mâine când va fi mort, va fi disprețuit, blăstămat și călcat în picioare.

Cu moartea trebuie să lași totul. Fratele credinciosului serv a lui Dumnezeu Toma de Kempis se mândrea cu o casă frumoasă pe care o făcuse. Un prieten ia zis: Casa are o mare greșală. Care? întrebă dânsul. Greșala este că ai făcut ușa. Cum, răspunde acesta, ușa este o greșală? Da, răspunse amicul, fiindcă într-o bună zi prin această ușă te vor scoate mort, și astfel va trebui să lași casa și toate câte le ai.

Astfel moartea despozie pe om de toate bunurile acestei lumi. Ce spectacol duos este să vezi ducându-l afară pe un prinț din palatul sau pentru a nu se mai întoarce altul în el, și altul să între în stă-

pânirea mobilelor, a banilor și a tuturor bunurilor sale. Servitorii îl lasă în groapa abea numai cu o haină care este suficientă să-l acopere corpul. Nu mai este nimenea cine să-l stimeze, nici cine să-l admire; nici nu se mai ține socoteala de ordinele sale lăsate cu limbă de moarte. Saladin, care a cucerit multe împărății în Asia, murind a zis că atunci când îl vor duce cadavrul la groapă unu să-i meargă înainte cu cămașa acăjată într'o sulită, strigând: *Aceasta este totul ce Saladin duce în mormânt.*

Odată așezat în mormânt cadavrul aceluia prinț, carnea putrezește, și iată că scheletul dânsului nu se deosebește întru nimic de altele, *Privește mormintele zise Sf. Vasile, și vezi dacă vei putea deosebi cine a fost sluga și cine stăpân?* Diogene într'o zi s'a arătat în fața lui Alexandru cel Mare foarte preocupat cu căutarea a ceva lucru printre craniile morților. *Ce cauți?* îl întreabă curios Alexandru? *Caut capul* (cranul, căpățina) *regelui Filip tatăl tău, și nu pot să-l deosebesc; dacă tu poți să-l afli arată mi-l.* Seneca zicea: *Neegali ne naștem, murim însă egali*, iar Horațiu a zis că *moartea egalează sceptorile cu sapa*. Cu alte cuvinte, când vine moartea, totul se sfârșește, toate se lasă, și din toate bunurile acestei lumi nimica nu poți duce în mormânt.

Rugăciune

O Doamne, Dumnezeule, fiindcă

imi dai lumină, ca să cunosc, că tot ce prețuește lumea e fum și nebulie, dă-mi tărie, ca să mă deslípesc de acelea înainte de ce m'ar despărți moartea de ele. Ce nefericit am fost! Cât de des te-am vătămât și te-am pierdut, bună-tate nemărginită, prin plăcerile și bucuriile deșarte ale lumii acesteia! O Isuse, cereșcule Mântuitor, întoarce-ți ochi spre sărmanul meu suflet. Privește la ranele lui multe, făcute prin păcate, și fie-ți milă de mine. „Dacă voești, mă poți curăța”. Eu știu, că tu voești și poți să mă vindeci, dar ca să mă mântuești, tu aștepti pocăință pentru toate vătămările, ce ți le-am făcut. Da, îmi pare rău din toată inima. Fă-mă dar acum sănătos, fiindcă acum îmi poți ajuta. Vindecă sufletul meu, că am greșit ție! (ps. 40, 4) Eu mi am uitat de tine, tu însă nu ți-ai uitat de mine. Acum îmi dai să pricep, că voești să-ți uiți de vătămările, ce ți le-am făcut. dacă mie îmi pare rău de ele.

Cel nelegiuit, de se va întoarce dela toate fărădelegile sale pe cari le-a făcut, cu vleață va trăi și nu va muri; toate nedreptățile lui, câte a făcut, nu se vor pomeni, (Ezec. 18, 22) Iată mă 'nfior și le urăsc mai mult decât orice rău. Uită-ți dar Mântuitorul meu, de multele amăriciune ce ți le-am făcut.

De acum mai bine vreau să pierd totul, chiar și vleața, numai harul tău să-mi rămână. Căci ce mi folosesc toate bunurile lumii fără grația ta? Ah ajută-mi, tu știi, cât sunt de neputincios. Iadul nu va înceta, de-a mă ispiti; deja se pregătește la mii de năvăliri, ca din nou să mă facă sclavul său. Nu Isuse, nu mă părăsi! De azi încolo vreau să fiu sclavul iubirii tale. Tu ești singurul meu Domn; tu m'ai creat, tu m'ai răscumpărat. Tu ești, care mă iubești mai mult: numai tu ești vrednic să fii iubit; numai pe tine vreau să te iubesc.

Trad. din Sf. Alfons

Primele stihuri din Canonul dela prohodul Domnului Isus Hristos

Cântarea I. Vers 6. Irmos

Pre cela ce a acoperit cu valul mării oare-când pre asupritorul tiran, l-au acoperit supt pământ feciorii celor ce s'au mântuit: iară noi cu fecioarele, să cântăm Domnului, că cu mărire s'au preamărit.

Cântarea III. Irmos

Pre tine, cel ce ai spânzurat pre ape tot pământul fără sprijinire, făptura văzându-te spânzurat, în locul Căpățanii: de multă spaimă s'a

cuprins, strigând: nu este sfânt, fără numai tu, Doamne.

Sedealna. Vers 1. Podobie.

Mormântul tău, Mântuitorule, ostașii străjuind, morți s'au făcut de strălucirea ingerului ce s'a arătat, carele a vestit femeilor învierea: pre tine te mărim: pierzătorul stricăciunii, la tine cădem, cela ce ai înviat din mormânt, la unul Dumnezeu nostru.

Mărire. Și acum. (Iarăși aceasta)

Cântarea IV. Irmos

Umilirea ta cea dumnezească pe cruce, mai înainte văzându-o Avacum, spăimântându-se a strigat: Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-te cu cei din iad, ca un atotputernic.

Cântarea V. Irmos

Lumina cea neînserată a dumnezeiilor arătării tale, Hristoase, celei ce s'a făcut spre noi, pentru milostivirea ta, Isaia văzându-o, de noapte mâncând a strigat: Învia-vor morții, și cei din mormânturi se vor scula, și toți cei de pe pământ se vor bucura.

Cântarea VI. Irmos

Cuprins a fost, dară nu s'a ținut în pantecele chitului. Iona; că al tău chip purtându-l, al celui ce ai pățimit și te ai dat îngropării, ca dintru o cămară, din fiară. a ieșit, și a strigat străjerilor: Cei ce păziți cele deșerte și mincinoase, mila voastră o ați părăsit.

Condac Vers. 6

Cel ce a încuiat adâncul, s'a văzut mort; și cu smirnă și cu giolgiu înfășurându-se, în mormânt s'a așezat, ca un mort, cel fără de moarte. Femeile au venit să-l ungă cu mir, piângând cu amar, și strigând: Aceasta este ziua cea preabinecuvântată, întru carea, Hristos, adurmind, va învia a treia zi.

Icos

Cel ce cuprinde toate, s'a înălțat pe cruce, și se tânguește toată zidirea, văzându-l pe dânsul spânzurând gol pe lemn: soarele și-a as-

cuns razele, și stelele s'au desbrăcat de lumină; iară pământul cu multă frică s'a clătit; marea a fugit, și pietrele s'au despicat; iară mormânturi multe s'au deschis, și trupurile sfinților bărbați s'au sculat; iadul jos a suspinat, și ludeii și-au pus în gând să hulească învierea lui Hristos, iară femeile au strigat: Aceasta este ziua cea preabinecuvântată, întru carea, Hristos adurmind, va învia a treia zi.

Cântarea VII. Irmos

Negrăită minune! Cel ce a mântuit în cuptoriu pe cuvioșii tineri din văpae, în mormânt se așază mort fără suflare, spre mântuirea noastră, a celor ce cântăm: Răscumpărătorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Cântarea VIII. Irmos

Spălmântează-te înfricoșându-te, cerule, și să se clătească temeliele pământului; că iată se socotește între cei morți, Cel ce locuiește întru înălțime, și în mormânt mic se primește. Tineri, bine-l cuvântați, Preoți, laudați-l, popoare preainălțați-l, întru toți vecii.

Cântarea IX. Irmos

Nu te tângui pentru mine, Maică, văzând în groapă pe Fiul, pe care l-ai luat în pânțece fără de sâmbânță; că mă voiiu scula, și mă voiiu preamări, și voiiu înălța întru mărire, ca un Dumnezeu, pe ceice cu credință și cu dragoste pe tine neîncetat te măresc.

Tropare. Melodie proprle

VERS 2.

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând precurat trupul tău, cu giolgiu curat înfășurându-l, și cu mirezme. în mormânt nou îngropându-l l-a pus.

Mărire.

Când te-ai pogorât la moarte, cea ce ești vieața cea fără de moarte, atuncia iadul l-ai omorît, cu strălucirea dumnezeirii tale; și când ai înviat pe cei morți din cele dedesubt, toate puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață Hristoase, Dumnezeu nostru, mărire ție.

Și acum.

După: Iosif cel cu bun chip.

Purtătoarelor de mir femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Mirezme morților sunt cuvioase, iară Hristos putrejunii s'a arătat străin.

Troparele învieii Vers. 5

Bine ești cuvântat, Doamne, învațămă îndreptările tale.

Adunarea îngerească s'a mirat, văzându-te pe tine între cei morți socotit fiind, și puterea morții stricând Mântuitorule, și împreună cu tine pe Adam ridicându-l, și din iad pe toți liberându-i.

Bine ești cuvântat —

Pentru ce miruri din compătimitire amestecați cu lacrimi, o învățăcele? grăit-a îngerul, cel a strălucit în mormânt cătră Purtătoarele de mir. Vedeti voi mormântul și cunoașteți, că Mântuitorul din mormânt a înviat.

Bine ești cuvântat —

Foarte de dimineață Purtătoarele de mir au alergat la mormântul tău tânguindu-se; ci a stat înaintea lor îngerul, și a zis: Vremea plângerii a trecut, nu plângeți, ci spuneți Apostolilor învierea.

Bine ești cuvântat —

Purtătoarele de mir muieri cu miruri venind la mormântul tău, Mântuitorule, au plâns; iară îngerul către dânselle a grăit zicând: Pentru ce socotiți pe cel viu cu cei morți? Că a înviat din mormânt, ca un Dumnezeu.

Mărire,

Inchinămu-ne Tatălui, și Fiului acestuia, și Spiritului celui sfânt, sfinței Treimi într-o ființă, cu Serafimi, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Doamne.

Și acum *Al Născătoare de Dumnezeu.*

Pe dătătorul de viață născându-l, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit, bucurie Evei în locul întristării ai dăruit; și pe cei căzuți din viață la aceea-i ia-i îndreptat, cel ce s'a întrupat din tine Dumnezeu și om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia. Mărire ție Dumnezeule.

A Apărut

Calea Crucii

EDIȚIA II-a

Prețul Lei 5. La 50 buc. rabat
Se găsește de vânzare la administrația revistei, C l u j, str. Chintăului 51

Icos

[din Pentecostar]

Pe Soarele cel mai presus de soare, carele a apus oarecând în mormânt, mers-au, mai înainte de ziuă, căutându-l, ca pe o zi, purtătoarele de mir fecioare, și una cătră alta au strigat: O soațelor, veniți, cu miresme să ungem Trupul cel purtător de viață, și înmormântat, Trupul, cel ce a înviat pe Adam cel căzut, carele zace în mormânt; să mergem, să sârguim, ca și magii, și să ne închinăm, și să aducem miruri, în loc de daruri, celuia ce nu în scutece, ci în giulgiu e înfășurat; și să plângem, și să strigăm: O stăpânitoriule, scoală-te, cel ce dai celor căzuți învierea.

Luminătoarele

Cu trupul adurmind ca un muritor, Impărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicându-l, și moartea perzându-o: Paștile nestricăciunii, a lumii mântuire.

Cu Apostolii, și noi să mergem, pe Hristos să-l vedem, carele din mormânt s'a sculat, și cu inimă curată unul pe altul să ne îmbrățișăm. Paștile cele mari și dumnezești, și a lumii mântuire.

La mormântul vieții noi să alergăm, ale cărora picioare mai de mult spre înșelăciune de grab s'au mișcat. Veniți, să nu ne întrecă femeile iarăși, să vedem acum noaua peșteră, a celui necuprins, să vedem nu steaua, ci pe ingerul luminii, strigând și grăind: Strigați, Hristos s'a sculat, învingătorul morții.

Omul

de Petöfi

Ca omul mai de răs nimica nu-i
Și, totuș, mare e trufia lui!
Batjocurește lumea cu dispreț
Și veșnic poartă nasul sus, semeț,
De crezi că vrea să și-l înfigă 'n
soare...

Om mândru, care ți-e mândria oare?

Mai scurt de-o clipă poate fi ceva?

Sărmane prieten, doară viața ta!

Vin anii-aduși de vânt și vântu-i

mână,

Ții scutecul din leagăn într'o mână

Și într'alta giulgiul de înmormântare...

Om mândru, care ți-e mândria oare?

Trad. de G. A. Petre

„UNIVERSUM“

TH. ORBAN

Intreprindere tehnică, sanitara,
instalațiuni de încălziri centrale,
apă, canalizare, gaz
și electricitate

Cluj Strada Regina Maria 10

Hotel creștin în Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă calea Regele Ferdinand) s'a deschis hotelul „PARC“, prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc.

Pe lângă avantajile confortului și a prețurilor moderate, hotelul „PARC“ se mai recomandă, îndeosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui cămin familiar creștin.

Proprietarul său, român, dl. Ioan Ciociu, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite față de preoțime.
